

Foto: Isabel Sanchez Olid, Bob Bronshoff

Smoezen met Ariane Schluter en Marisa van Eyle

Met de nieuwe lunchvoorstelling *Zus van mijn zus* laten Ariane Schluter en Marisa van Eyle een langgekoesterde wens in vervulling gaan: voor het eerst zullen ze samen op het toneel staan...

Ariane: Dat was op de Toneelacademie voor het laatst, dus dat is alweer even geleden, to put it mildly.

Marisa: We hebben even bij elkaar in de klas gezeten en je komt elkaar in de jaren daarna best wel vaak tegen, maar het is er nooit van gekomen dat wij samen gingen spelen. We hebben allebei een grote liefde voor taal, ook in spelen, en we dachten: wat zou het toch fijn zijn om iets met elkaar, met mooie taal... Met Peer (Wittenbols) bijvoorbeeld, die zat ook bij ons op school...

Ariane: Ik heb altijd al heel graag een tekst van Peer willen spelen, hij schrijft prachtig, heel beeldend en muzikaal, met een melancholieke ondertoon.

Marisa: Toen ik hem belde vond hij het meteen een leuk idee. We hadden al snel zoiets van: daar moet dan een hele goede regisseur op. Graag een vrouw. En graag iemand van een andere generatie, een beetje vampierachtig: lekker vers bloed.

Ariane: Van Belle (van Heerikhuizen) hadden we o.a. De meester en Margarita, dat ze met Konvooi maakte, en Sweet Sixteen gezien. Hele krachtige, humorvolle en ontroerende voorstellingen. We zijn heel blij dat zij deze voorstelling wilde regisseren.

En toen zijn jullie met zijn vieren aan de slag gegaan?

Marisa: Dat is alweer vier jaar geleden, we hebben echt een bizar lange aanloop. We hebben de afgelopen jaren vaak en veel gepraat met zijn vieren en ideeën en ervaringen uitgewisseld.

Ariane: Het is een collectief werkproces (idealiter is het dat altijd), maar de rollen zijn wel duidelijk verdeeld: Peer is de schrijver, Marisa en ik zijn de acteurs en Belle is de regisseur, de kapitein op het schip. Mij geeft dat houvast en juist vrijheid, een kader om binnen te werken. Als speler ben ik wel degelijk een maker, maar ik vind het fijn als iedereen duidelijk zijn rol pakt.

Hoe zijn jullie vervolgens tot het idee van *Zus van mijn zus* gekomen?

Ariane: We wilden heel graag een voorstelling over familie maken. Ik kom zelf uit een gezin met vijf zussen, en familieband is een onuitputtelijke bron voor het theater. Een zussenband is er altijd, hetzij goed, hetzij slecht. Je kunt hem niet ‘opzeggen’, zoals iedere andere verhouding in het leven wel.

Marisa: Eigenlijk kwam Peer toen al snel met een situatie uit zijn eigen familie en wat nu het startpunt van de voorstelling is geworden: twee zussen die elkaar ontmoeten om te praten over het al dan niet verlengen van de grafrechten van hun derde zusje dat jaren geleden gestorven is.

Ariane: Daarmee kwam de dood, en hoe we daarmee omgaan, de voorstelling binnengezeild – om er niet meer uit te verdwijnen. Sterker nog, het is een belangrijk thema van de voorstelling geworden.

Marisa: Rouw en liefde en alles wat daar aan vast zit. Het is zoals Peer het laatst verwoordde: je bent met elkaar, je hebt je familielid begraven, je drinkt nog wat met elkaar, eigenlijk is alles al gezegd: en dan begint het. Het begint nadat alles al gezegd is.

Ariane: We zoeken naar een associatieve vorm, zo kunnen we springen in de tijd, zijn we soms kinderen, en dan weer terug in het heden; bezingen

we het leven in dichtvorm of betreuren we de doden naast de houten stammen die als grafzerken oprijzen in het decor. Soms waan je je in een schimmenwereld, dan weer ben je aan het uitwaaien op het strand, waar je, lopend tegen de wind in, altijd de beste gesprekken voert. Er is een heel arsenaal aan scènes ontstaan die we nu tot een symfonie kneden.

En nu vier jaar later zijn jullie dan eindelijk gestart met de repetities...

Marisa: Ik kan nu al verdrietig zijn over dat het dan straks klaar is. Het is in de afgelopen vier jaar een soort onderdeel van ieders leven geworden dat het bijna onvoorstelbaar is dat hier een eind aan gaat komen. Het stuk gaat over het einde van dingen, maar het is een raar droste effect dat ik nu al bijna aan het rouwen ben voor het afscheid...

Ik heb over deze voorstelling heel veel hyper-optimistische verwachtingen en tegelijkertijd ben ik oud en ervaren genoeg om daar een beetje de rem op te zetten, want ja... In wezen is dit op alle fronten zo te mooi om waar te zijn, dat is ook een beetje eng.

Ik bedoel: voor de kostuums Bernadette Corstens, licht Stefan Dijkman, muziek Roald van Oosten, dramaturgie Martine Manten, decor Ruben Wijnstok die alweer met een top idee is gekomen... Dat je ook denkt “hmm waar zit het addertje...”

Sowieso is het natuurlijk spannend: Ariane en ik kennen elkaar wel al 39 jaar, maar we hebben nog nooit samen gespeeld. Misschien denken we over twee weken wel “mijn god, wie heeft dit bedacht...”

Wat hopen jullie het publiek met deze voorstelling mee te geven?

Marisa: Eigenlijk wil ik wat ik altijd wil als acteur: dat je mensen in dat uurtje (in sommige gevallen de 5 uur dat iets duurt) op een bepaalde manier raakt. En dan is het mij om het even of ze zich helemaal gek gelachen hebben, snotterend eruit komen of ineens denken fock zo heb ik er nog nooit naar gekeken. Dat het gewoon iets voor je hersenpannetje doet. Dat, hoe klein ook, mensen net een fractie anders eruit komen dan ze er in gingen. Ik ga zelf ook heel graag naar het theater, om dat aan mij te laten gebeuren.

Ariane: Ik hoop dat iedereen met een warm gevoel de voorstelling uitkomt, dat je voelt hoe de dood bij het leven hoort, en dat je daarna misschien je

zus of broer even belt om te horen hoe het met haar of hem gaat. Gewoon, omdat je weer beseft hoe bijzonder het is dat je de eerste ervaringen in je leven samen hebt gedeeld.